

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **O. K.,** zastoupený Mgr. Gabrielou Kopuletou, advokátkou se sídlem Havlíčkova 1043/11, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 3. 2021, č. j. MV-11404-4/SO-2021, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2022, č. j. 10 A 40/2021-43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce přicestoval do České republiky na základě dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem rodinným. Poté zde za tímto účelem pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Po téměř třech letech podal žádost o nové povolení k dlouhodobému pobytu, a to za účelem podnikání. Otázkou je, jestli byl v době podání žádosti osobou k tomu oprávněnou.

[2] Řízení o žalobcově žádosti Ministerstvo vnitra zastavilo usnesením ze dne 4. 12. 2020, č. j. OAM-19123-4/DP-2020. Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, které žalovaná zamítla.

[3] Žalobu podanou proti rozhodnutí žalované Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl. Výkladem § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) dospěl městský soud k závěru, že cizinec podávající žádost o vydání pobytového oprávnění za jiným než dosud přiznaným účelem musí splnit podmínku předchozího pobytu delšího než 5 let. To platí, ať už jde o změnu účelu pobytu nebo o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za jiným než dosud akceptovaným účelem. Žalobce tuto podmínku nesplnil, protože na území pobýval pouze 3 roky. Stejně tak nesplnil podmínky § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, podle kterého stačí pobyt na území o délce 3 roky, nicméně jen v případě, že by žalobce vstoupil na území za účelem společného soužití rodiny. Žalobce však přicestoval na základě jiného oprávnění, konkrétně za účelem rodinným.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Podle stěžovatele městský soud pochybil, když neaplikoval § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na jeho případ. Městský soud také nesprávně posoudil přiměřenost dopadů rozhodnutí o žádosti stěžovatele do jeho soukromého a rodinného života. Dále nesprávně neposoudil postup žalované jako v rozporu s čl. 38 odst. 2 Listiny, konkrétně právem stěžovatele vyjádřit se ke všem provedeným důkazům. Městský soud dále nesprávně aplikoval unijní právo, mimo jiné také směrnici Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny (dále jen „směrnice o právu na sloučení rodiny“). Městský soud zároveň také nerespektoval judikaturu Nejvyššího správního soudu.

[6] Řízení před správními orgány a městským soudem zároveň vykazovalo vadu spočívající v nesprávném a neúplném zjištění skutkového stavu a porušení zákona v ustanoveních o řízení. Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí.

[7] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry uvedenými v rozsudku městského soudu. Odkázala na rozhodnutí Ministerstva vnitra, podle kterého byla žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podána v době, kdy k tomu stěžovatel nebyl oprávněn. Ke dni podání pobýval na území ČR 3 roky, a to na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem rodinným podle § 42g zákona o pobytu cizinců. Cizinec však může žádost o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podat až po pěti letech pobytu na území.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že je přípustná a lze ji projednat.

[9] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek ze stěžovatelem uplatněných důvodů a shledal, že kasační stížnost důvodná není. Stěžovatel nebyl oprávněn podat žádost po 3 letech pobytu, protože do ČR nepřicestoval za účelem soužití rodiny a nebyl držitelem oprávnění k pobytu za tímto účelem.

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, obdobně jako městský soud, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční. Od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně očekává procesní zodpovědnost. Zároveň platí, že kvalita kasační stížnosti předurčuje míru podrobnosti jejího vypořádání soudem, který není povinen ani oprávněn za stěžovatele domýšlet další argumenty a vyhledávat na jeho místě možné vady napadeného soudního rozhodnutí, není-li k jejich přezkumu vázán z úřední povinnosti (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 As 198/2021-20).

[11] Stěžovatel obdobně jako ve správní žalobě označil v kasační stížnosti několik desítek ustanovení různých zákonů a mezinárodních smluv, stejně jako obecných právních zásad, které měly žalovaná a městský soud porušit. U mnoha z nich však nespecifikoval, jak je měl městský soud konkrétně porušit, či jak s věcí souvisejí. Kasační stížnost je velmi nepřehledná a obtížně srozumitelná.

[12] Stejně jako městský soud vypořádal Nejvyšší správní soud kasační námitky na základě principu, že řádné odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý dílčí argument obsažený v kasační stížnosti. Odpověď na základní námitky může v některých případech zahrnovat odpověď na některé námitky dílčí a související (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66. Také dle Ústavního soudu *„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

[13] Protože stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem a pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady jej naplňují (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS). Napadený rozsudek nelze považovat za nepřezkoumatelný. Městský soud dostatečným a srozumitelným způsobem vysvětlil, z jakého důvodu dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nezákonné. Rozsudek není ani vnitřně rozporný, pokud městský soud připustil (v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu), že dílčí pochybení správního orgánu nemusí být důvodem pro zrušení jeho rozhodnutí a následně

dospěl k závěru, že žaloba důvodná není. Městský soud se zároveň v souladu s výše uvedenými požadavky Ústavního soudu vypořádal se všemi podstatnými námitkami stěžovatele, když předložil vlastní ucelený argumentační systém, takže námitka nepřezkoumatelnosti důvodná není. Není pravdou, že by za žalovanou domýšlel či doplňoval odůvodnění, jak tvrdil stěžovatel. Že je možné pobývat na území ČR za více různými účely, považoval za nesporné.

[14] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s námitkou stěžovatele, že výklad § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců provedený správními orgány a městským soudem představuje užití analogie zákona v neprospěch žalobce a je v rozporu se směrnicí o právu na sloučení rodiny. Stejně tak nesouhlasí s argumentem, že účel obou typů dlouhodobého pobytu - za účelem rodinným a za účelem společného soužití rodiny - jsou pro splnění podmínek § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců zaměnitelné.

[15] Dle § 45 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců cizinec, který je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu a hodlá na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, je povinen požádat ministerstvo o udělení nového povolení k dlouhodobému pobytu. Dle věty čtvrté daného ustanovení platí, že cizinec, který hodlá na území pobývat za účelem podnikání, může o takovou změnu požádat, pokud je držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývá po dobu delší než 5 let; to se nevztahuje na cizince, který žádá o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, na cizince pobývajícího na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 3 a na cizince uvedeného v odstavci 2.

[16] Dle § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců cizinec, který vstoupil na území za účelem společného soužití rodiny podle § 42a a je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem, je oprávněn po 3 letech pobytu na území nebo po dosažení věku 18 let požádat ministerstvo o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem.

[17] V § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců jsou uvedeny dvě podmínky, aby mohl cizinec žádat o nové povolení k dlouhodobému pobytu, a to že 1) musí na území vstoupit za účelem společného soužití rodiny a 2) musí být při podání žádosti držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem. Žalovaná je přesvědčena, že stěžovatel nesplnil podmínku vstupu na území České republiky na základě pobytového oprávnění vydaného dle § 42a tohoto zákona.

[18] Právní otázkou vztahu mezi dlouhodobým pobytem za účelem rodinným a za účelem společného soužití rodiny v souvislosti s posouzením splnění podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 45 zákona o pobytu cizinců se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 1. 2022, č. j. 9 Azs 161/2021-29, a na jeho závěry je možné v plném rozsahu navázat.

[19] Ustanovení § 42a zákona o pobytu cizinců stanoví, který cizinec je oprávněn požádat o povolení k pobytu za *„účelem společného soužití rodiny“*, neboť umožňuje povolit dlouhodobý pobyt za účelem soužití s jiným cizincem pobývajícím na území státu, a to pokud je druhý cizinec v příbuzenském vztahu k žadateli vymezeném v odst. 1 písm. a) až

h (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2021, č. j. 1 Azs 214/2021-53). Pojem „*společné soužití rodiny*“ uvedený v tomto ustanovení odpovídá pojmu „*sloučení rodiny*“ dle směrnice o právu na sloučení rodiny a byl do českého právního řádu vložen při její transpozici.

[20] Dle čl. 2 písm. d) směrnice o právu na sloučení rodiny je pod pojmem „*sloučení rodiny*“ třeba rozumět „*vstup rodinných příslušníků státního příslušníka třetí země oprávněně pobývajícího v členském státě na území tohoto státu a jejich pobyt v tomto členském státě za účelem zachování celistvosti rodin nezávisle na tom, zda rodinné vztahy existovaly před vstupem osoby usilující o sloučení rodiny nebo po jejich vstupu*“.

[21] Podmínku vstupu na území ČR za účelem společného soužití rodiny zavedla do § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců novela tohoto zákona č. 222/2017 Sb. K pochopení smyslu této legislativní změny může napomoci důvodová zpráva k této novele, podle níž platí: „*Podmínka pro změnu účelu spočívající v nutnosti pobývat na území po stanovenou dobu by se však neměla vztahovat i na cizince, který na území vstoupil za jiným účelem, než je společné soužití rodiny a až poté na území pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny.*“ Důvodová zpráva též uvádí: „*Sloučením rodiny podle směrnice 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny se totiž rozumí vstup rodinných příslušníků státního příslušníka třetí země oprávněně pobývajícího v členském státě na území tohoto státu a jejich pobyt v tomto členském státě [viz čl. 2 písm. d) směrnice].*“

[22] Dále však důvodová zpráva popisuje: „*Omezení ve vztahu k možnosti žádat o změnu účelu v odst. 2-4 se tedy vztahují jen na ty cizince, kteří splňují kumulativně zákonem stanovené podmínky, tj., že na území vstoupili za účelem společného soužití podle § 42a a že jsou držiteli povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem (a v případě odst. 3 a 4 i za předpokladu splnění dalších podmínek), jedná se tedy o cizince, kteří požádali na zastupitelském úřadě o povolení k dlouhodobém u pobytu podle § 42a , přicestovali na území na základě víza za účelem převzetí tohoto povolení a následně na území pobývají na základě povolení za tímto účelem.* “

[23] K tomu, aby bylo možno konstatovat, že stěžovatel vstoupil na území za účelem společného soužití rodiny podle § 42a, jak požaduje uvedené ustanovení, by bylo potřeba, aby nevstoupil na území na základě víza za účelem rodinným, ale víza za účelem převzetí povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Toto vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí příslušného oprávnění k pobytu, upravené v § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, se užívá v případech, kdy si cizinec již dříve na zastupitelském úřadě v zemi původu zažádal o povolení k pobytu za určitým účelem a v cestovním dokladu mu bylo vyznačeno vízum k pobytu nad 90 dní za účelem převzetí tohoto povolení, kterým může být i povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 30 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (srov. bod 42 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2017, č. j. 9 Azs 128/2017-32, kde je tento proces podrobně popsán).

[24] Cizinec, kterému bylo takové vízum uděleno, je pak dle § 44 odst. 1 zákona o pobytu cizinců povinen se za účelem vydání průkazu o povolení k pobytu dostavit do tří pracovních dnů ode dne vstupu na území osobně na ministerstvo ke zpracování údajů

nezbytných pro vydání průkazu o povolení k pobytu. Toto vízum se dle § 30 odst. 3 uvedeného zákona uděluje s dobou platnosti na 6 měsíců, zatímco obecná víza k pobytu nad 90 dnů, upravená v § 30 odst. 1, mezi které patří i vízum za účelem rodinným, se udělují s dobou platnosti nejdéle na jeden rok. Režim těchto víz je tedy poněkud odlišný. Z výpisu z evidence založené ve správním spise vyplývá, že stěžovatel byl držitelem víza k pobytu nad 90 dnů za účelem rodinným, tedy víza, které nelze zaměňovat za vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem převzetí povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Z ničeho nevyplývá, že by si stěžovatel požádal již před vstupem na území ČR na zastupitelském úřadě o povolení k pobytu dle § 42a zákona o pobytu cizinců.

[25] Neobstojí ani argument o shodnosti účelu rodinného a účelu společného soužití rodiny. Ačkoliv zákon o pobytu cizinců neuvádí definici těchto účelů ani je výslovně nerozlišuje, lze mezi nimi nalézt rozdíl. K tomu, aby mohlo být cizinci uděleno oprávnění k pobytu za účelem společného soužití rodiny, je nutné, aby se jednalo o cizince, který je jednou z osob uvedených v § 42a odst. 1 písm. a) až h) tohoto zákona, tedy se musí jednat např. o manžela cizince, který má na území ČR povolený pobyt, nebo o nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince s povoleným pobytem. V případě, kdy se jedná o manžela cizince, který má na území povolený pobyt, musí být splněny též buď podmínky uvedené v § 42a odst. 7 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy že cizinec, se kterým má dojít ke společnému soužití rodiny, je držitelem povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu a pobývá na území po dobu nejméně 15 měsíců a každý z manželů dosahuje věku 20 let, anebo podmínky uvedené v § 42a odst. 7 písm. b), že cizinec, se kterým má být umožněno společné soužití rodiny, je držitelem povolení vydaného podle § 42g (na základě zaměstnanecké karty) a pobývá na území po dobu nejméně 6 měsíců. Podmínka pobytu na území státu v délce nejméně 15 měsíců vychází z čl. 8 směrnice o právu na sloučení rodiny, dle kterého jsou členské státy oprávněny vyžadovat, *„aby osoba usilující o sloučení rodiny před spojením se svými rodinnými příslušníky oprávněně pobývala na jejich území po dobu nepřesahující dva roky“*.

[26] Naproti tomu v případě vstupu na území ČR za účelem rodinným nemusí manžel vstupujícího cizince na území splňovat podmínky uvedené v § 42a odst. 7 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců. Předmětem napadeného rozsudku ani kasační stížnosti není otázka, jestli manželka stěžovatele v době vstupu stěžovatele na území ČR splňovala některé z uvedených podmínek (předmětem není žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny), proto se k této otázce nemůže vyjádřit ani Nejvyšší správní soud. Je však zjevné, že k získání pobytového oprávnění za účelem společného soužití rodiny je vyžadováno splnění přísnějších podmínek, než je tomu u pobytového oprávnění za účelem rodinným. Nadto je třeba i formálně splňovat zákonnou podmínku vstupu na území na účelem společného soužití rodiny podle § 42a, tedy už před vstupem požádat o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42a a přicestovat na území na základě víza za účelem převzetí tohoto povolení.

[27] Závěr, že tyto dva účely není možné zaměňovat, lze dovodit i z judikatury k § 98 písm. l) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, dle kterého v případě cizince, který na území ČR pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného

soužití rodiny, není vyžadováno povolení k zaměstnávání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta. Na cizince, který na území pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem rodinným, toto ustanovení nedopadá, a takový cizinec tedy není oprávněn k výkonu práce bez splnění dalších podmínek, jak Nejvyšší správní soud akceptoval v bodě 10 rozsudku ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 Azs 192/2019-27. V něm se zabýval situací cizince, který požádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem rodinným. Krajský soud v Plzni, jehož rozsudek zde Nejvyšší správní soud přezkoumával, konstatoval, že daný cizinec splňoval již při podání této žádosti podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, který by pro něj byl (stejně jako pro stěžovatele) výhodnější. Nejvyšší správní soud ovšem v bodě 16 citovaného rozsudku odmítl, že by měl *„správní orgán I. stupně povinnost danou žádost o prodloužení stávajícího povolení k dlouhodobému pobytu překvalifikovat s ohledem na okolnosti případu na novou žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, tj. žádost o povolení pro žalobce výhodnější.“*

[28] Z výše uvedeného vyplývá, že stěžovatel nebyl oprávněn žádat o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, protože nesplnil podmínku podle § 45 odst. 1 věty čtvrté zákona o pobytu cizinců, tedy nebyl držitelem platného povolení k dlouhodobému pobytu po dobu delší než 5 let.

[29] Městský soud se v napadeném rozsudku také správně vyrovnal s otázkou přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tato otázka se totiž v případě zastavení řízení neposuzuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2022, č. j. 8 Azs 314/2019-39). Stěžovatelem citovaná judikatura NSS i odborná literatura se vztahují k jiným situacím.

[30] Není přiléhavý ani argument stěžovatele, že městský soud ani žalovaná neposoudili neurčitý pojem „jiný účel“ v § 45 zákona o pobytu cizinců. Pojem „jiný účel“ naopak posouzen byl a jak městský soud, tak i žalovaná dospěli k závěru, že cizinec může podat žádost o další povolení k pobytu právě i z jiného účelu. Důvodem, proč stěžovatel nezískal povolení, bylo nesplnění stanovených podmínek pro povolení k pobytu k tomuto jinému účelu.

[31] K namítanému porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, resp. čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nedošlo. I když se povinnost správního orgánu seznámit účastníka s podklady rozhodnutí uplatní zásadně v případě rozhodování o věci samé, obdobnou povinnost je nutné dovodit v případě, kdy správní orgán na základě provedeného dokazování činí hmotněprávní závěry týkající se merita věci v souvislosti s vydáním usnesení, kterým zastavuje řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 4 As 76/2017-21).

[32] V případě zastavení řízení podle § 169r odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se jedná o procesní rozhodnutí, kterým se řízení končí. Je nutné souhlasit s městským soudem v tom, že nad rámec výpisů z evidencí neprováděly správní orgány dokazování, na

jehož základě by činily závěry týkající se merita věci v souvislosti s usnesením (k tomu je také nutné dodat, že provedené výpisy vytvořily dostatečnou oporu pro rozhodnutí, protože umožnily správnímu orgánu vyhodnotit časový úsek klíčový pro posouzení splnění podmínek § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy dobu, kdy stěžovatel pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu). I pokud by se dalo dojít k závěru, že výpisy z evidencí měly být předloženy stěžovateli, aby se k nim vyjádřil, nevylíčil stěžovatel, jak takové pochybení mohlo ovlivnit konečné rozhodnutí. Je třeba zdůraznit, že stěžovatel před správním orgánem i před správními soudy konzistentně tvrdil pro posouzení věci nezbytné skutečnosti, že vstoupil na území a pobýval na něm za účelem rodinným po dobu kratší 5 let, což evidence pouze potvrzuje. Porušení práva na nahlížení do spisu je namítáno pouze obecně, bez náznaku, že by se o to stěžovatel pokusil a nebylo mu vyhověno. Jak již správně poukázal městský soud, stěžovatel měl blíže popsat, v čem tvrzená vada spočívá, a jaký by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011-78 a ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 284/2018-28).

[33] Městský soud se také správně vypořádal s argumentem o diskriminační povaze předmětných ustanovení s odkazem judikaturu Ústavního soudu a čl. 26 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, podle které může zákon stanovit odlišnou úpravu podmínek podnikání pro cizince. Stejně tak je i nedůvodná námitka nepoužití unijního práva. Předně není na tento případ použitelná směrnice o právu na sloučení rodiny, protože stěžovatel nežádal o povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem, ale za účelem podnikání. Ani dosavadní účel stěžovatelova povolení neodpovídal účelu sloučení rodiny, ale účelu rodinnému, který je speciálním institutem pro cizince, kteří nemusí splnit všechny podmínky pro účel společného soužití rodiny, ale také nemají výhody s tím spojené.

[34] Ani námitka porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod není důvodná. Městský soud se s touto námitkou vypořádal implicitně (v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08), když posoudil zákonnost postupu žalovaného a v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu neshledal zastavení řízení nezákonným.

[35] Ohledně kasační námitky podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. vyjmenoval stěžovatel několik obecných důvodů, jako např. nesprávné posouzení doby podání žádosti. Tyto důvody však blíže nespecifikoval, např. kdy měl ve skutečnosti žádost podat apod. Navíc většina takto vyjmenovaných důvodů se ani nedotýká zjištění skutkového stavu nebo vedení řízení, ale právního posouzení, jež bylo přezkumu podrobeno s patřičným odůvodněním na jiném místě. Ani tyto námitky proto nejsou důvodné.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[36] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádný důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl tedy kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[37] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované, které by jinak jako úspěšnému účastníku právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Soud jí proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. listopadu 2022

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu